ALMINE RECH

Michaela Meise
Michael

Jun 5 — Jul 17, 2010 | Brussels

"hallo mijn schatjes. ik ben blij jullie eindelijk persoonlijk te leren kennen. maar er is één ding dat me dwars zit bij jullie, het is altijd de schuld van iemand anders. je moet volgende keer voorzichtiger zijn als je van de trap valt, overreden wordt of je job verliest."

Elfriede Jelinek: *Michael* (zoon van de protagonist Inge Meise, nota van de auteur), *Ein Jugendbuch über die Infantilgesellschaft*, Hamburg 1972

De titel MICHAEL van Michaela Meises eerste individuele tentoonstelling in de

Almine Rech Galerie in Brussel vormt ook het motief van een kleurrijk en kinderlijk reliëf.

De titel bestaat uit letters in Barbapapa-stijl die daarvoor in kleur werden gegoten.

Waar staat MICHAEL voor? Het alter ego van de vrouwelijke artieste Michaela.

Als man? De A ontbreekt. Laat ons op zoek gaan naar die A en zien wat die open ruimte allemaal inhoudt!

Das schwache Haus [Het broze huis] (2007) bestaat uit twee grote multiplexplaten die tegen elkaar leunen en er zo uitzien als een A, maar dan zonder de dwarsstreep. MichaelA... Omdat dit beeldhouwwerk qua vorm sterk doet denken aan letters of symbolen, komen ook de andere werken bij mij tamelijk surrealistisch en symbolisch over, ondanks de extreme eenvoud van hun constructie.

Bijgevolg zou het beeld *Umgedrehte Satztische* [Bijzettafeltjes op hun kop] (2007) i er vanuit een ander perspectief kunnen uitzien als enkele kevers op hun rug die hulpeloos met hun poten zwaaien.

Het derde beeldhouwwerk in de tentoonstelling, *Trans Column* (2009), is het enige dat niet in het zwart is ontworpen maar in kleur. Stangen steken uit een ronde basisplaat in de lucht, boven het publiek uit. Bijna zoals een omgekeerde barkruk.

In elk geval als een ankerloze zuil onderste boven.

Door de materialen en ontwerpen die ze gebruikt, menen velen een verband te zien tussen de beeldhouwwerken van Michaela Meise en het vroege minimalisme.

Maar ik deel deze opvatting niet. Toch valt het niet te betwisten dat deze werken nauwelijks referentiepunten vertonen. Net als een vreemd alfabet.

Of zoals de achtergrond van een geestelijke toestand.

De verzameling kunstwerken leent zich evenmin tot het indelen in enige specifieke kunststroom. In plaats daarvan lijkt het concept hier te zijn ontworpen door een amateur en staat het buiten elke andere esthetische analyse. Deze trend kon ook al worden waargenomen in haar vroegere tentoonstellingen en beeldhouwwerken, zoals *Liegende* [Liggende] (2007), *Zunge* [Tongen] (2007), *Tür auf Tür zu* [Deur open, deur toe] (2007), etc.

De beweging, de communicatieve uitdrukking van de beelden onderling, en de ogenschijnlijkwispelturige, tere toestand doen me meer aan een spel denken dan aan iets anders. Een spel over houdingen, omzettingen, materialen en auteurschap. Het weglaten van de A is daar ook een deel van, en izo wordt er met identiteiten gespeeld. Door een A toe te voegen, wordt man dikwijls vrouw in het Duits (en ik weet zelf niet zeker wat ik daarvan moet denken!). Door de letter A te wijgeren bestrijdt de artiest het alter ego van de vrouwelijke artieste.

Het is niet de eerste keer dat Michaela Meise het begrip beroepsleven als onderwerp neemt voor haar artistieke expressie. Er zijn onder andere foto's van haar als (fictieve) jonge moeder, foto's van de (fictieve) artieste Meise in haar studio, en terugkerende filmpjes en foto's waarop ze aan het werk is als artieste, muze, danseres, of waarop ze ongewone poses aanneemt van andere mensen.

In dit opzicht ontbreekt de A niet. Het is als een verkeerd gelegde sleutel. Arthur Rimbauds idee "De 'ik' is een andere persoon" is hier van toepassing, zowel op de artieste zelf als op haar beeldhouwwerken.

Kirsa Geiser